

afstand tusschen hun æsthetische opvattingen en die van de voorstellingskunstenaars. De schilders sluiten aan bij het verleden, terwijl hunne confraters duidelijk een nieuwen tijd inluiden. Dit verschil valt minder op wanneer de schilders historische onderwerpen behandelen. Of beter, het treft minder omdat deze onderwerpen, uit den aard der zaak, een herinnering aan het verleden, zoowel naar vorm als naar inhoud, als het ware wettigen. Een dwaling, ongetwijfeld, want het behandelen van een historisch onderwerp is geenszins een aanvaardbaar motief om te archaïseeren, maar het is nu eenmaal zóó dat het gemakkelijk wordt aanvaard, wellicht omdat hierbij de gewoonte sterk ageert. Geplaatst tegenover een hedendaagsch onderwerp, kan de schilder zich niet meer verschuilen achter een picturale traditie, die wel eens in een recept onttaardt. Hij kan geen beroep doen op kleedij, wapens en dies meer om zijn ouderwetsch gedoe te verrechtvaardigen. Erg!

In de paviljoenen waar tegelijk beroep gedaan werd op kunstschilders en voorstellingskunstenaars kon de inferioriteit van de eersten niet geloochend worden. Het gaat hier zoowel om het persoonlijk talent als om de æsthetische opvattingen: de XIXe eeuw met haar sterk anti-academische stroomingen heeft in ruime mate het onderwerp in de beeldende kunsten gediscrediteerd. Het onderwerp is slechts een voorwendsel zonder belang geworden en alhoewel Delacroix en later Puvis de Chavannes nog enkele lofwaardige pogingen deden om de decoratieve schilderkunst te redden kon de ondergang van het genre niet verhinderd worden. De groote moeilijkheid voor kunstschilders die thans nog aan muurschildering doen, ligt in het feit dat ze, om te dienen, iets moeten vertellen en ze weten niet hoe, omdat de oude symboliek met naakte dames die allerhande allegorische dingen wisten uit te drukken, definitief dood schijnt. De kampioenen van het modernisme, die zulken overwegenden invloed uitgeoefend hebben op de vernieuwing van de toegepaste kunsten, hebben deze zelf weinig of niet beoefend en zoo verklaart zich de breuk tusschen de menschen die doordrongen zijn van de modernistische opvattingen en degenen die voortterren op de oude formules. Eenerzijds, de bevrijding van de natuurvormen en van de naturalistische kleurweergave, het recht de banden tusschen de verschillende kunstvakken te verbreken en allerhande materialen te bezigen; anderzijds, de trouw aan een kunstideaal en aan doenwijzen die in hoofdzaak renaissancecistisch gebleven zijn, en die overigens nooit verder gaan in den durf dan expressionistisch te doen. In het klassieke huis van Ingres, breekt een Permeke een deur open en gaat even buiten spelen met andere onfatsoenlijke rakkers, hij slaat wel eens een ruit stuk doch hij loopt nooit weg, terwijl Picasso, alvorens te vluchten, in de